

[Pinholt.]

Vi kan se det paa meget mindre Ting. I 1922 skete der paa Grund af de 10 000 Kr.s Fradrag i Statsgrundskylden i Stationsbyerne ganske ubetydelige Forskydninger, og straks var der Vagtsomhed fra den Klasse af Medborgere, som havde Ret til at vente, at de ikke skulde have forøgede Skatter. Jeg tror ogsaa, at hvis det havde været fra vor Side, der var kommet et Forslag, som usvigeligt sikkert vilde skyde Skatter ned paa Husmændene, uanset om det var 2 eller 1 Kr., og vilde gøre det netop fra Villaer og store Selskabsbygninger, vilde den højtærede Minister have været den allerførste til at angribe os paa det heftigste derfor.

Derfor følger jeg slet ikke nogen som helst Beroligelse ved Ministerens Udtalelser om, at Kommunerne ikke vil bruge Jordskylden, hvor der vil foregaa saadanne Forskydninger, for hvis de ikke vil det, saa kommer der overhovedet ikke nogen Omlægning. Men der vil ske Forskydninger alle Vegne, og de vil alle sammen gaa den samme Vej. Det er muligt, at der er en eller anden Husmand, der kan fri sig, fordi han har en eller anden stor Bygning. Men den almindelige Kongevej er, at der vil ske Forskydninger, det kan man ikke se bort fra, og Ministeren vovede heller ikke at benægte det.

Jeg glæder mig over, at den højtærede Minister ikke er Tilhænger af en progressiv Jordbeskatning, saa er vi da enige paa det Punkt. Jeg betragter en progressiv Jordbeskatning som fuldkommen uretfærdig. Jeg er for øvrigt tilbøjelig at tro, at den højtærede Minister har Ret med Hensyn til de Virkninger, som den vil faa, det er en Sag for sig. Efter min Mening er der overhovedet ingen Retfærdighed i en progressiv Jordbeskatning. Den er akkurat lige saa uretfærdig som den Beskatningsform, man har haft, og hvorom det er sagt, at den vendte den tunge Ende nedad — det er heldigt, at man har faaet den ophævet i det Omfang, det har været muligt.

Naar den højtærede Minister mente, at jeg var lykkelig over, at Loven om Amtsskat ikke var blevet gennemført, er det ikke rigtigt. Jeg havde meget gerne ønsket, at vi havde faaet en Amtsskattelevgivning, som havde begrænset Skattepromillerne til 4; men det gjorde vi altsaa ikke, og det havde sine særlige Aarsager.

Det ærede Medlem Hr. Jens Jensen var forarget over, at jeg ikke fandt, han havde fast Bund under Fødderne, naar han udtalte saa afgørende, at Ejendomsskyldens

Fordærvelighed var Aarsag til Fattigdom, Arbejdsløshed og alt saadant noget. Men det har han jo ikke ført noget som helst Bevis for. Det behøvede han heller ikke, sagde han, det maatte alle vide. Jeg ved det ikke, jeg giver mig heller ikke ud for at være saa begavet som det ærede Medlem, og derfor kunde jeg trænge til en Belæring.

Det ærede Medlem sagde, at man kunde være sikker paa, at Andelsselskabers Bygninger, Slagterier og Brugsforeninger kunde blive fritaget for Skat, blive lettet i alt Fald i meget stor Grad, og det var en Lykke. Jeg ved nu ikke, om det er en Lykke, at man forskyder Andelsselskabernes Skat ned paa Husmændene. Jeg kan ikke se det, det er en højere Matematik, som jeg ikke kender. Men det er Vejen, det vil gaa, det er aldeles givet. Naar man har en stor Produktionsforretning i Nordjylland, som vil blive lettet for 38 000 Kr. i Skat, som saa i meget høj Grad vil komme over paa Landejendommene, kan jeg ikke faa i mit Hoved, at det er noget, man skal være saa forfærdelig glad ved. Men kan det ærede Medlem bevise, at det er godt, er det jo en anden Sag.

Men det ærede Medlem kom forleden Dag med en Bemærkning, som var meget ejendommelig. Han sagde, at det kan jo nok være — han ved jo, at det er saadan —, at Husmændene kan faa noget højere Skat, men i Sogneraadene kan man nok lempe det ved den personlige Beskatning. Jeg maa sige, at det er en Udtalelse, som er højst bemærkelsesværdig. Derved vil det ærede Medlem jo lede Sogneraadene ind paa at føre en falsk Ligning. Det kan jeg dog ikke tænke mig. Man kan dog ikke, naar en Mand faar et Paalæg paa Ejendomsskatten paa 7 Kr., lette ham 7 Kr. i hans Indkomstbeskatning, det er umuligt; ikke hvis man hidtil har lignet efter retfærdige Regler. Det er en lidt mærkværdig Udtalelse, lidt vel meget, synes jeg, over i Retning af, at vi kan jo nok paa en eller anden Maade

Overfor det ærede Medlem Hr. Fisker burde jeg have gjort en Bemærkning yderligere i Gaar, men jeg vil slet ikke kalde ham frem til noget Svar, det er en Forklaring. Det ærede Medlem sagde og med Rette, at i Skattekommissionens Betænkning af 1910 staar (Fisker: 1913). Kommissionen blev nedsat i 1909, jeg tror, den blev færdig i Løbet af 3—4 Aar. Men i den Betænkning er Folk, som tilhører Venstre, gaaet ind for, at man godt i visse Tilfælde kunde tage en Formueskat. Det er rigtigt, det erkendte jeg ogsaa